

ærede Medlem skulde have fortsat og nævnt ogsaa den store Forøgelse af Statsgælden, de store Skatter, Løsheden i Arbejdsforhold o. s. v. Naar Ministeriet skal have Æren for det ene, skal det ogsaa have Æren for det andet. Lad det alt sammen blive skrevet paa Ministeriets Regnebræt, og lad saa Vælgerne dømme; lad os se, hvor højt de værdsætter Ministeriets Virksomhed paa de forskellige Omraader. (Afbrydelse). Der lyder Hør fra Ministerbanken, saa skulde Ministeriet gøre sig Anstrengelser for, at Vælgerne saa snart som muligt fik Lejlighed til at fælde Dommen. Det skal vel ikke være saaledes, som et Blad forleden Dag skrev, at saa snart der er sket et eller andet af Betydning for Samfundet, staar der en radikal Minister bukkende og indkasserer Rosen og Æren derfor; men viser der sig uheldige Forhold her eller der, Forhold, som Administrationen har Ansvar for, er der gerne et eller andet Nævn, en eller anden Kommission, som man kan skubbe Ansvar over paa, og som skal dække Ministeren. Jeg haaber ikke, det er Ministeriets Mening, at det skal være saaledes. Jeg mener, at Ministeriet bør tage Ansvar baade for det ene og for det andet og lade Vælgerne dømme. Saa gør det ikke saa meget, om det ærede Medlem fra Middelfart mener, at Forholdet nu skal vendes om. Nu er det ikke Oppositionen, der skal staa kritisk overfor Regeringen, nej, nu er det Regeringen og Regeringspartierne, som skal kritisere Oppositionen.

Jeg har i øvrigt ikke flere Bemærkninger at gøre overfor det ærede Medlem fra Middelfart, men jeg kunde have Lyst at sige til hans Parti, at jeg tror ikke, noget Parti her i Salen misunder dem den Ordfører, de har.

Sundbo: Det kunde se ud, som om den højtærede Finansminister har faaet en meget stor Menighed ved sine pessimistiske Udtalelser ved Forelæggelsen af dette Finanslovsforslag. Men ser man nøjere til og hører paa de forskellige Ordførere ved denne første Behandling, viser det sig, at vi staar akkurat paa det samme Sted med Hensyn til Sparsommelighed og Brug af Penge, hvor vi har staaet hele Tiden.

Den eneste Forandring, jeg har kun-

net spore, er, at de ærede Ordførere for Venstre (N. Neergaard) og det konservative Folkeparti (Johan Knudsen) endnu mere end hidtil vil stramme Bevillingerne til de fattige her i Landet, til Arbejderne, til Dyrtidsforanstaltningerne og Arbejdsløshedsunderstøttelser. Paa disse Punkter vil de spare, nemlig paa de Punkter, hvor deres Vælgere ikke har nogen som helst Interesse. Men paa deres snævrere Liebhaverier vil de ikke spare. Det konservative Folkeparti vil endogsaa rulle med Millionerne; der er ingen smalle Steder, naar det gælder om at dække over den tyske Markkurs paa et bestemt Sted. Saa vil de Herrer gerne lade Millionerne rulle endogsaa i Hundredevis. Og naar der er Spørgsmaal om Militærvæsenet, det eneste Punkt, hvor der her i Danmark med noget Udbytte kan spares, saa vil de Herrer heller ikke spare, saa vil de „udvikle Forsvaret“, som de sagde paa deres snævre Partimøde i Aarhus.

Det er ikke paa den Maade, man kommer til det Resultat, som den højtærede Finansminister ønskede, nemlig at være mere sparsommelige for at søge at faa en bedre Balance paa Finansloven. Det forekommer mig derfor ikke, at de Herrer har lært noget af den højtærede Finansministers Udtalelser. Deres Gerninger her i Salen svarer slet ikke til den Pessimisme, som deres Presse har ladet kommet til Orde, siden den højtærede Finansminister talte. De Herrer er ogsaa i en meget vanskelig Stilling. Paa den ene Side vil de gerne fremstille Danmark som et ganske elendigt Fattighus, der ikke har Raad til at møtte sine sultne, og hvor der skal spares saa meget som muligt, og paa den anden Side indbyder man til et stort Gæstebud saa mange som muligt, Danske eller Tyske, det er lige meget; bare byde ind! De vil gerne rulle med Millionerne i den Anledning. Men naar man vil have to saa modsatte Standpunkter, gaar det naturligvis galt. Hvis Danmark er saa fattigt, at det ikke har Raad til at foretage ordentlige Dyrtidsforanstaltninger, har det heller ikke Raad til at byde til Gæstebud. Naar man vil rulle med Millionerne, maa man vide, at saa skal der ogsaa gives, hvad der er nødtørfigt her i Landet. Det kan man ikke slippe for. Medens der altsaa frem-